

Ο τόπος είναι κάτι. Μα το περισσότερο είναι ο κόσμος του, η ψυχή του δηλαδή. Όλα όσα προηγήθηκαν, τα σημάδια που άφησε ο χρόνος πάνω του. Είναι η παράδοση, η ταυτότητα του. Για όλα τούτα πρέπει και ο επισκέπτης να είναι έτοιμος. Αλλιώς δεν καταλαβαίνει πολλά. Είναι και θέμα ωριμότητας. Όπως, δηλαδή, σε όλα τα πράγματα.

Με την ελληνική σημαία να κυματίζει από το ελαφρύ βοριαδάκι, πάνω στο Κάστρο το ανατολικό τμήμα της Μύρινας βρίσκεται στο υπήνεμο κομμάτι του κόλπου. Κι εκεί πάνω στις πέτρες της καστροπολιτείας έχουν παρελάσει μαζί με την Ιστορία, Μινύες, Πελασγοί, Πέρσες, Αθηναίοι, Μακεδόνες, Ρωμαίοι, Βυζαντινοί, Ενετοί, Γενοβέζοι, Οθωμανοί. Μόλις πριν από 103 χρόνια επέστρεψε στην αγκαλιά της μητέρας πατρίδας. Κι όλους αυτούς τους αιώνες, γνώρισε ότι περίπου και η υπόλοιπη Ελλάδα. Προκοπή μα και Πείνα. Γαλήνη μα και Βία. Δεσμώτες είμαστε όλοι μας, του παρελθόντος.

Μεγάλη η μνήμη των πεσόντων, ιδιαίτερα των νεότερων, που έφυγαν από τα

Ελλάδα. Οι νεότεροι έφυγαν για να ζήσουν, να μάθουν, να επανέλθουν και να

να χαρτί, να φέρουν πίσω τους τα πάντα, να φέρουν πίσω τους τα πάντα, να φέρουν

Πολλοί νεότεροι έφυγαν από την Ελλάδα, πήραν μαζί τους τα πάντα, αλλά πολλοί από

έμειναν στην Ελλάδα, φέρνοντας πίσω τους τα πάντα, να φέρουν πίσω τους τα πάντα, να φέρουν

Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, Λήμνος. Το ναυτικό θέρετρο είναι κληρονομιά της

Μπαρμπάκης Βασίλειος, ο οποίος και μετέφερε τον πίνακα στην οροφή του κτιρίου, όπου και σήμερα διακρίνεται η επιγραφή

Από την επιγραφή προκύπτει ότι ο πίνακας, ο οποίος είναι κρητικής προέλευσης, ανήκε στην εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, ο οποίος και ονομάζεται «Αγία Τριάδα».

